

Sygn. akt II K 651/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2019r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Anna Zawiaślak

Protokolant sekr. sąd. Sylwia Karkoszka

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kaliszu ---

po rozpoznaniu dnia 6.03.2017r., 8.05.2017r., 26.06.2017r., 23.10.2017r., 18.12.2017r., 8.10.2018r. i 4.03.2019r.

sprawy

1. **A. L.** syna I. i D. zd. T.,, ur. (...) w O. W..

oskarżonego o to, że:

w dniu 14 sierpnia 2016 r. w miejscowości S., działając wspólnie i w porozumieniu z D. L. wdarł się do budynku zamieszkałego przez E. K. i wbrew żądaniu do jego opuszczenia nie opuścił go, działając na szkodę wyżej wymienionego, a ponadto w tym samym miejscu i czasie dokonał jego uszkodzenia ciała w ten sposób, że kilkakrotnie uderzył pokrzywdzonego ręką w twarz, a kiedy się przewrócił kopał go po całym ciele, powodując obrażenia ~ł postaci powierzchownego otarcia naskórka o średnicy 0,5 cm u nasady nosa, złamania korony zęba siecznego górnego po stronie lewej, odłamania niewielkich fragmentów zębów I, II po stronie prawej w szczęcie na powierzchni do siebie zwróconej po stronie prawej, powierzchownego otarcia naskórka o wymiarach 2x0,6 cm w okolicy trójkąta podżuchwowego po stronie lewej, sińców barwy oliwkowej okrągławych o średnicy 1,5 cm każdy, dwa ułożone w jednej linii oraz jeden nad drugim w okolicy podżebrowej prawej pomiędzy linią pachową środkową a przednią, na powierzchni przedniej przedramienia lewego w 1/3 górnej jego części, po stronie promieniowej siniec barwy granatowo-szarej o wymiarach 5x3 cm, a jego centrum otarcie naskórka pokryte strupem barwy wiśniowej o wymiarach 0,6x0,4 cm, sińca barwy szarej na powierzchni łokciowej przedramienia lewego w 1/3 dolnej jego części o wymiarze 12x5 cm zwężającego się ku dołowi, na powierzchni tylnej przedramienia lewego w 1/3 górnej jego części liniżne otarcie naskórka skierowane od góry i przyśrodkowo ku dołowi i stronie bocznej o długości 4 cm, po stronie przyśrodkowej kolana lewego siniec barwy wiśniowej o wymiarach 5x8 cm przechodzący w brąz i żółć, na powierzchni przyśrodkowej łydki lewej dwa sińce barwy żółto-zielonkawej o wymiarach 9x5 oraz 7x4 cm oraz sińca barwy wiśniowej o wymiarach 5x1,5 cm przyśrodkowo od 1/2 kości piszczelowej, które to obrażenia naruszyły czynności narządu ciała pokrzywdzonego na czas poniżej 7 dni,

tj. o czyn z art. 193 kk i art. 157 §2 kk w zw. z art. 11 §2 kk

2. **D. L.** syna I. i D. zd. T.,, ur. (...) w K.

oskarżonego o to, że:

w dniu 14 sierpnia 2016 r. w miejscowości S., działając wspólnie i w porozumieniu z A. L. wdarł się do budynku zamieszkałego przez E. K. wbrew żądaniu do jego opuszczenia nie opuścił go, działając na szkodę wyżej wymienionego

tj. o czyn z art. 193 kk

1. ustalając, iż oskarżony A. L. dopuścił się zarzucanego mu czynu wypełniającego znamiona art. 193 kk i art. 157 §2 kk w zw. z art. 11 §2 kk – na podstawie art. 66 §1 kk i art. 67§1 kk warunkowo umarza postępowanie karne wobec oskarżonego na okres próby 1 (jednego) roku od uprawomocnienia się wyroku,
2. ustalając, iż oskarżony D. L. dopuścił się zarzucanego mu czynu wypełniającego znamiona art. 193 kk – na podstawie art. 66 §1 kk i art. 67§1 kk warunkowo umarza postępowanie karne wobec oskarżonego na okres próby 1 (jednego) roku od uprawomocnienia się wyroku,
3. na podstawie art. 46 §1 kk zasądza od oskarżonego A. L. na rzecz E. K. kwotę 880 (osiemset osiemdziesiąt) złotych tytułem obowiązku naprawienia szkody oraz kwotę 200 (dwieście) złotych tytułem zadośćuczynienia,
4. na podstawie art. 67 §3 kk orzeka od oskarżonego D. L. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej kwotę 200 (dwieście) złotych tytułem świadczenia pieniężnego,
5. zasądza od oskarżonych A. L. i D. L. solidarnie na rzecz E. K. kwotę 2460 (dwa tysiące czterysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,
6. zasądza od oskarżonych A. L. i D. L. na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 200 (dwieście) złotych tytułem kosztów sądowych, zwalniając oskarżonych od ich ponoszenia w pozostałym zakresie.

SSR Anna Zawiślak

Sygn. akt II K 651/16

UZASADNIENIE

W dniu 13 sierpnia 2016 roku około godziny 18.00 A. G. z okazji swoich 18-tych urodzin zorganizowała dla znajomych grilla przy domu w miejscowości D. 27. Na urodziny przyszli m.in. były chłopak A. E. K. (z którym kilka dni wcześniej zerwała), przyjaciółka K. L. (1) i inni. W trakcie imprezy wszyscy spożywali alkohol. Około północy E. K. był już pod znacznym wpływem alkoholu. Kiedy A. G. i K. L. (1) były w pokoju, E. K. był na zewnątrz, zaczął awanturować się, zrzucił rzeczy ze stołów rozrzucił śmieci. Wówczas A. G. przez otwarte okno zwróciła mu uwagę, że ma się uspokoić, ponieważ jej rodzice śpią i żeby poszedł już do siebie do domu. A. G. chciała zamknąć okno, a E. K. przytrzymał jej rękę. Gdy dziewczyny wyszły na zewnątrz, A. G. ponownie kazała E. K. iść do domu. E. K. kłócił się z A. G., był wobec niej agresywny. K. L. (1) chciała więc zainterweniować, ale E. K. zaczął ją znieważać wypowiadając wobec niej słowa wulgarne i obelżywe, po czym kopnął ją w prawą nogę i popchnął na drzewo, co spowodowało zaczerwienienie pod lewym okiem. Ostatecznie E. K. poszedł do domu, natomiast K. L. (1) zadzwoniła do swoich braci, żeby po nią przyjechali.

Bracia K. A. L., D. L. i P. L. przyjechali po siostrę w ciągu 10 min. Gdy przybyli K. L. (1) była zapłakana, ponieważ bardzo zdenerwowała się sytuacją, miała też zaczerwienienie pod lewym okiem. Żeby wyjaśnić zaistniałą sytuację A. L., D. L., P. L., K. L. (1) i A. G. udali się do miejsca zamieszkania E. K.. Furtka na posesję była otwarta. P. L. został w samochodzie. K. L. (1) i A. G. zapukały w okno pokoju E. K. i kazały mu wyjść przed dom. E. K. wyszedł na schody przed wejściem do werandy. W tym czasie A. G. wróciła do samochodu. Natomiast A. L. zapytał pokrzywdzonego dlaczego uderzył K. L. (1), na co ten odpowiedział, że nic jej nie zrobił. E. K. był mocno pijany i agresywny w stosunku do K. L. (1), szarpał ją za prawe ramię wykręcając rękę i uderzając nią A. L.. Wobec czego A. L. wziął E. K. na bok, i zapytał dlaczego go bije, skoro przyjechał wyjaśnić dlaczego doszło do zdarzenia z siostrą. Powiedział też, że jeśli to się jeszcze raz powtórzy to zawiadomi funkcjonariuszy Policji. E. K. poszedł do domu, kiedy jednak domykał drzwi chwycił K. L. (1) za włosy i pociągnął ją do środka w ten sposób, że włosy wciągnął do wewnątrz a K. L. (1) przyciśnięta głową do ramy drzwi była na zewnątrz. Dziewczyna głośno krzyczała. Stojąca obok samochodu A. G. usłyszawszy jej krzyk przybiegła, żeby zobaczyć co się stało. A. L. i D. L. próbowali wepchnąć drzwi do środka, w kierunku w którym otwierają się, aby uwolnić siostrę. Przez co wszyscy wpadli do środka werandy, a E. K. przewrócił się. A. L. kopnął E. K. w okolice brzucha i nóg. Na korytarz wybiegła babcia E. A. S., którą obudziły krzyki i hałas. Podbiegła ona do A. L.

i zaczęła go wypychać z domu. Oskarżeni mimo poleceń dobrowolnie nie opuścili domu. Gdy A. S. i E. K. próbowali zamknąć drzwi A. L. przez otwór w okienku drzwi pięścią uderzył w twarz E. K.. Pokrzywdzony osunął się na ziemię. Wzrastający hałas obudził sąsiada E. S. G., który przez okno swojego mieszkania wyjrzał na podwórko. Widząc jak A. L. przez otwory w drzwiach werandy powstałe po wybiciu plastikowych szyb, uderza pokrzywdzonego, otworzył okno i zaczął krzyczeć do oskarżonych, K. L. (1) i A. G., aby ich wygonić. K. L. (1) odchodząc krzyczała do A. S., że E. K. ciągnął ją za włosy. Ostatecznie oskarżeni wybiegli z posesji i wszyscy odjechali.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego A. L. – k. 41, 101v; wyjaśnienia oskarżonego D. L. – k. 48, 101v; zeznania pokrzywdzonego E. K. – k. 4v, 55, 102-103, zeznania A. S. – k. 9v, 117v; zeznania K. L. (1) – k. 32, 118 i verte; zeznania A. G. – k. 28, 123 i verte; zeznania S. G. – 18v, 117v-118; odpis aktu oskarżenia K. L. – k. 109-110; wyrok z dnia 17.04.2018 r. sygn. akt II K 49/17 – k. 194-195).

Wskutek zdarzenia pokrzywdzony E. K. doznał obrażeń w postaci: powierzchownego otarcia naskórka o średnicy 0,5 cm u nasady nosa, łamania korony zęba siecznego górnego po stronie lewej, odłamania niewielkich fragmentów zębów I, II po stronie prawej w szczęcie na powierzchni do siebie zwróconej po stronie prawej, powierzchownego otarcia naskórka o wymiarach 2x0,6 cm w okolicy trójkąta podżuchwowego po stronie lewej, sińców barwy oliwkowej okrągławych o średnicy 1,5 cm każdy, dwóch ułożonych w jednej linii oraz jednego nad drugim w okolicy podżebrowej prawej pomiędzy linią pachową środkową a przednią, na powierzchni przedniej przedramienia lewego w 1/3 górnej jego części, po stronie promieniowej sińca barwy granatowo-szarej o wymiarach 5x3 cm, a w jego centrum otarcie naskórka pokryte strupem barwy wiśniowej o wymiarach 0,6x0,4 cm, sińca barwy szarej na powierzchni łokciowej przedramienia lewego w 1/3 dolnej jego części o wymiarze 12x5 cm zwężającego się ku dołowi, na powierzchni tylnej przedramienia lewego w 1/3 górnej jego części liniowego otarcia naskórka skierowanego od góry i przyśrodkowo ku dołowi i stronie bocznej o długości 4 cm, po stronie przyśrodkowej kolana lewego sińca barwy wiśniowej o wymiarach 5x8 cm przechodzący w brąz i żółć, na powierzchni przyśrodkowej łydki lewej dwóch sińców barwy żółto-zielonkawej o wymiarach 9x5 oraz 7x4 cm oraz sińca barwy wiśniowej o wymiarach 5x1,5 cm przyśrodkowo od 1/2 kości piszczelowej.

Doznane przez pokrzywdzonego obrażenia naruszyły czynności narządów ciała na czas poniżej 7 dni.

Ząb, który został wybity E. K. przez A. L. leczony był kanałowo we wrześniu 2014 r. Przed zdarzeniem w/w ząb był martwy.

(dowód: zeznania E. K. – k. 140; opinia biegłego sądowego M. M. – k. 11-12; opinia biegłego sądowego A. T. – k. 11; opinia sądowno-lekarska z dn. 31.01.2019 r. – k. 179-187)

K. L. (1) doznała obrażeń w postaci podbiegnięć krwawych przednio-bocznej powierzchni ramienia lewego o wym. około 8x8 cm oraz podbiegnięć krwawych o wym. 10x8 cm na powierzchni boczno-tylnej i na powierzchni przednio-przyśrodkowej ramienia prawego o wym. 3x3 cm.

W dniu 30 grudnia 2016 r. K. L. (1) złożyła prywatny akt oskarżenia oskarżając E. K. o znieważenie i spowodowanie obrażeń jej ciała.

Wyrokiem z dnia 17 kwietnia 2018 r. w sprawie II K 49/17 tut. Sąd umorzył postępowanie karne wobec E. K. o czyny z art. 216 § 1 kk oraz 157 § 2 kk na okres próby wynoszący 1 rok, orzekając jednocześnie wobec E. K. obowiązek zadośćuczynienia K. L. (1) przez zapłatę na jej rzecz kwoty 200 zł.

(dowód: opinia sądowno-lekarska nr /16 – k. 111; odpis aktu oskarżenia – k. 109-110; dokumentacja zdjęciowa – k. 113-116; odpis wyroku – k. 194; odpis protokołu – k. 195)

Oskarżony A. L. ma 25 lat, wykształcenie średnie, bez zawodu, zatrudniony jest w firmie (...) z siedzibą w (...) na stanowisku specjalisty ds. rozliczeń i logistyki, osiąga dochód w wysokości 2.000 zł, jest kawalerem, nie był karany.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 101; dane o karalności – k. 193b)

Oskarżony D. L. ma 27 lat, wykształcenie średnie, bez zawodu, zatrudniony jest na umowę o pracę w firmie (...), osiąga dochód w wysokości ok 2.000 zł brutto. Jest kawalerem, nie był karany.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego – k. 101v; dane o karalności – k. 193a)

Oskarżeni A. L. i D. L. w toku postępowania sądowego przyznali się do popełnienia zarzucanego im czynu i wyrazili żal z uwagi na zaistniałą sytuację. Wyjaśnili, że zareagowali tak dlatego, ponieważ chodziło o ich jedyną siostrę i „górze wzięły emocje”.

Wyjaśnieniom oskarżonych A. L. i D. L. sąd dał wiarę w całości. W sposób rzeczowy, syntetyczny i wyczerpujący przedstawili oni przebieg i kolejność zdarzeń. Ponadto wyjaśnienia ich były spójne, logiczne i stanowiły kompletną całość a także – znalazły potwierdzenie w dużej części w zeznaniach pokrzywdzonego E. K., świadków K. L. (1), A. G., A. S. oraz S. G., a także w pozostałym zgromadzonym materiale dowodnym zarówno w przedmiotowej sprawie, jak i w sprawie II K 49/17.

Sąd dał wiarę zeznaniom E. K. jedynie w tej części, która była zgodna z poczynionymi w sprawie ustaleniami faktycznymi. Natomiast za częściowo wiarygodne zeznania oskarżyciela prywatnego w zakresie jego zachowania w dniu zdarzenia. Jego zeznania pozostają w tym zakresie w sprzeczności nie tylko z wyjaśnieniami oskarżonych, ale również z zeznaniami świadków A. G. i K. L. (1). Zdaniem Sądu E. K. opisując przebieg zdarzeń chciał w jak najlepszy sposób pokazać swoją postawę w zaistniałej sytuacji. Przy czym nie bez znaczenia jest fakt, że w chwili zdarzenia był on w stanie nietrzeźwości, co w ocenie Sądu istotnie wpływa na zdolność jego postrzegania.

Za wiarygodne i zgodne z rzeczywistym stanem faktycznym Sąd uznał zeznania A. G., K. L. (1) i A. S.. Zeznania te nie były wymuszone i stanowiły swobodną relację świadków dotyczącą zaobserwowanych przez nich przebiegów zdarzeń. Sposób relacji, opisywanie konkretnych zaobserwowanych faktów bez tendencji do generalizowania czy też podkreślanie, że określonych fragmentów nie widzieli – wskazuje na rzetelny sposób przedstawiania otaczającej rzeczywistości.

Zeznania świadka S. G. w ocenie Sądu miały wartość pomocniczą. Świadek ten jest osobą postronną i nie ma podstaw do podważenia wiarygodności jego twierdzeń. Świadek ten wskazał, co znajduje potwierdzenie w zgromadzonym materiale dowodowym i nie było kwestionowane przez strony, iż nie obserwował całości zachowania oskarżonych. Świadek opisał więc jedynie zachowanie stron od momentu jego obudzenia do odjazdu oskarżonych samochodem.

Sąd uznał za trafne i przydatne dla rozstrzygnięcia jako sporządzone zgodnie z zasadami sztuki opinie sądowo-lekarską biegłego lek. med. J. S. oraz opinie dr med. M. M. (2), a dotyczące śladów obrażeń zewnętrznych i czasu naruszenia czynności. Zdaniem Sądu były one dokładne, logiczne, a przede wszystkim znajdujące oparcie w dokumentach przyjętych za podstawę dokonanych ustaleń faktycznych i sporządzone zostały przez osoby posiadające fachową wiedzę w swojej dziedzinie. Biegli w oparciu o analizę akt sprawy i po przeprowadzeniu badań wskazali, iż obrażenia doznane przez E. K. spowodowały naruszenie czynności na czas poniżej 7 dni. Z opinii lek. med. J. S. wynika, że obrażenia zęba zdrowego – pełnowartościowego, oraz zęba po leczeniu stomatologicznym – niepełnowartościowego nie mogą być oceniane w ten sam sposób, gdyż nie wiadomo w jak dużym stopniu to niepełnowartościowość samego zęba przyczyniła się do powstania jego obrażeń. Natomiast biegły M. M. (2) zeznając na rozprawie stwierdził, iż na zmianę opinii nie wpływa fakt, że uszkodzenie zęba wymagało później dalszego leczenia. Zdaniem biegłego długotrwałość leczenia w tym przypadku nie ma wpływu na kwalifikacje prawną.

Sąd przyjął za przydatną opinię sporządzoną przez biegłą dr I. W., w tym zakresie, w jakim była ona zgodna z wyżej wskazanymi opiniami. Biegła wskazała, że obrażenia ciała E. K. mogły powstać w czasie przez niego podanym i w następstwie ciosu lub kilku ciosów zadanych w sposób czynny tęym narzędziem. Przy czym okoliczności oraz przebieg zdarzenia nie naraziły pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia ani też powstania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu. W zakresie w jakim biegła określiła czas trwania naruszenia czynności narządu ciała Sąd stwierdził, iż wnioski wysunięte przez biegłą były sprzeczne z pozostałymi opiniami sporządzonymi w sprawie. Sąd

odmówił zatem wiarygodności w tej części, bowiem biegła wskazując ów czas oparła się na takich czynnikach jak wiek pokrzywdzonego, zawód czy podejmowane w późniejszym przez niego okresie leczenie naprawcze. Sąd przychylił się do stanowisk biegłego lek. med. J. S., iż sprawca nie ponosi odpowiedzialności karnej za późniejsze leczenie lub zmiany chorobowe będące w znacznej części wynikiem zaniedbań pokrzywdzonego – takich jak zmiany ropne w okolicy korzenia zęba.

Dokumenty znajdujące się w aktach sprawy Sąd uznał za w pełni wiarygodne. Wiarygodność dokumentów stanowiących materiał dowodowy nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Reasumując uznać należy, iż przewód sądowy w sposób nie budzący wątpliwości wykazał winę i sprawstwo oskarżonych.

Przestępstwo naruszenia miru domowego, określone w art. 193 kk, ma charakter powszechny. Jego sprawcą może być każdy, z tym jednak ograniczeniem, że nie może to być osoba uprawniona do przebywania w danym miejscu, także wbrew woli innej osoby uprawnionej (A. Zoll, w: Zoll, Kodeks karny, t. II, 2008, s. 534). Czynnością sprawczą naruszenia miru domowego jest bowiem wdzieranie się do cudzego domu, mieszkania, lokalu, pomieszczenia albo na ogrodzony teren lub nieopuszczenia takiego miejsca wbrew żądaniu osoby uprawnionej.

Natomiast przestępstwo stypizowane w art. 157 § 2 kk ma charakter materialny. Realizacja znamion w formie dokonanej wymaga naruszenia dobra, a więc realnego wystąpienia jednego ze skutków w tym przepisie wymienionych. Zachowanie sprawcze polega na spowodowaniu tzw. lekkiego uszczerbku na zdrowiu, czyli naruszeniu czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż 7 dni (art. 157 § 2 kk).

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w sposób nie budzący wątpliwości wykazał, że oskarżeni A. L. i D. L. swoim zachowaniem wyczerпали znamiona przestępstwa określonego w art. 193 kk, w ten sposób, że w dniu 14 sierpnia 2016 r. w miejscowości S., działając wspólnie i w porozumieniu wdarli się do budynku zamieszkałego przez E. K. wbrew żądaniu do jego opuszczenia nie opuścili go, działając na szkodę pokrzywdzonego.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w sposób nie budzący wątpliwości wykazał również, że oskarżony A. L. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstwa określonego w art. 157 § 2 kk, w ten sposób, że w dniu 14 sierpnia 2016 r. w miejscowości S. dokonał jego uszkodzenia ciała w ten sposób, że kilkakrotnie uderzył pokrzywdzonego ręką w twarz, a kiedy się przewrócił kopał go po całym ciele, powodując obrażenia czynności narządu ciała pokrzywdzonego na czas poniżej 7 dni. Ustalenia faktyczne poczynione przez sąd pozwoliły na przyjęcie jednoznacznego wniosku, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu czynu.

Materiał dowodowy, będący przedmiotem analizy i oceny Sądu, pozwala ponadto na przypisanie oskarżonym winy, gdyż w czasie swojego bezprawnego i karalnego zachowania, mając możliwość podjęcia decyzji zgodnej z wymogami prawa, nie dali posłuchu normie prawnej. Nadto nie ujawniły się przy tym żadne okoliczności wyłączające bezprawność czy winę.

Zważywszy, że A. L. i D. L. przyznali się do popełnienia zarzucanego im czynu, wyjaśniając okoliczności jego popełnienia i wyrazili żal z uwagi na zaistniałą sytuację Sąd uznał, że zachodzą przesłanki do zastosowania instytucji warunkowego umorzenia postępowania przewidziane w art. 66 kk.

Stosownie do art. 66 § 1 i 2 kk Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Warunkowego umorzenia nie stosuje się do sprawcy przestępstwa zagrożonego karą przekraczającą 5 lat pozbawienia wolności (§ 2).

W przedmiotowej sprawie ustalono, że czyn zarzucony A. L. jest zagrożony łącznie karą pozbawienia wolności do 2 lat, natomiast czyn zarzucony D. L. zagrożony jest karą do jednego roku pozbawienia wolności. Oskarżeni nie byli wcześniej karani, a fakt popełnienia zarzucanych im czynów nie budził wątpliwości. Spełnione zostały zatem formalne przesłanki, umożliwiające warunkowe umorzenie postępowania.

Zdaniem Sądu w realiach niniejszej sprawy można przyjąć, że wina oskarżonych jak i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne. Przy wymiarze kary sąd wziął pod uwagę okoliczności sprawy i motywację oskarżonych wynikającą z uprzedniego zachowania E. K.. Zachowanie oskarżonych nie może być tym jednak usprawiedliwione. Istotne jest więc to, że oskarżeni uznali swoje zachowanie jako niewłaściwe i przeprosili za to co zrobili. Przy czym nie uszło uwadze Sądu, że w sprawie o sygn. akt II K 49/17 wobec E. K. umorzono postępowanie karne o znieważenie w dniu 13 sierpnia 2016 r. K. L. (1) i spowodowanie u niej lekkiego uszczerbku na zdrowiu na okres próby wynoszący 1 rok. Zdaniem Sądu względy słuszności przemawiają za tym, aby zaistniałe w dniu 13 sierpnia 2016 r. zdarzenie ocenić całościowo, uwzględniając zachowanie wszystkich osób w nim uczestniczących oraz wymierzyć karę odpowiadającą wadze czynu. Wprawdzie postępowanie toczące się pod sygn. akt II K 49/17 jest odrębną sprawą, a wydany wyrok nie jest w żaden sposób wiążący Sąd w niniejszej sprawie - jednak nie można zaprzeczyć, iż zdarzenia te zaistniały tego samego dnia, a zachowanie oskarżonych w pewien sposób było spowodowane wcześniejszym zachowaniem pokrzywdzonego wobec K. L. (1).

Sąd rozważając więc powyższe oraz sposób życia, postawę i właściwości osobiste oskarżonych (którzy w przeszłości nigdy nie byli karani) przyjął, że mimo warunkowego umorzenia postępowania będą oni w przyszłości przestrzegać porządku prawnego, a w szczególności nie popełnią nowego przestępstwa. Sąd uznał przy tym, iż okres próby 1 roku będzie wystarczający dla odniesienia wobec oskarżonych należytych efektów zapobiegawczych i wychowawczych .

Celem maksymalizacji efektu wychowawczego i zapobiegawczego Sąd zasądził od oskarżonego A. L. na rzecz E. K. kwotę 880 zł tytułem obowiązku naprawienia szkody a wynikającą z poniesionych przez pokrzywdzonego kosztów leczenia (rachunki – k. 84) oraz kwotę 200 zł tytułem zadośćuczynienia. W ocenie Sądu względy słuszności oraz okoliczności sprawy wskazują, iż zasądzona kwota zadośćuczynienia będzie adekwatna do czynu oraz krzywdy poniesionej przez pokrzywdzonego, uwzględnia także rozstrzygnięcie zapadłe w sprawie II K 49.17. Natomiast wobec oskarżonego D. L. Sąd orzekł świadczenie pieniężne w kwocie 200 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej, uwzględniając wysokość otrzymywanych dochodów. Przy orzekaniu wysokości zasądzonych roszczeń Sąd wziął również pod uwagę wcześniejsze postępowanie E. K., które w pewien sposób implikowało działanie oskarżonych.

Na podstawie art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonych solidarnie na rzecz oskarżyciela posiłkowego E. K. poniesione przez niego wydatki stanowiące koszt wynagrodzenia pełnomocnika.

Sąd, na podstawie art. 627 kpk, zasądził również od oskarżonych A. L. i D. L. na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 200 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych, jednocześnie na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalniając ich od kosztów sądowych w pozostałym zakresie. Sąd uwzględnił bowiem sytuację materialną oskarżonych oraz wysokość ich dochodów.

SSR Anna Zawiaślak